

1

Februari 1821

Ivy Hill, Wiltshire, Engeland

Mercy Grove kon de pijnlijke taak niet langer uitstellen. Haar broer George was kortgeleden getrouwd en zou spoedig terugkeren van zijn huwelijksreis, klaar om met zijn nieuwe bruid in te trekken in Ivy Cottage; het huis dat Mercy en tante Matilda lange tijd als hun eigendom hadden beschouwd.

Meneer Kingsley en een van zijn neven hadden de boekenkasten al verhuisd naar de nieuwe locatie van de uitleenbibliotheek in het voormalige bankgebouw en de salon teruggebracht in zijn oorspronkelijke staat. Het was tijd om hetzelfde te doen met haar schoollokaal.

De knecht van de Groves had de bureaus, wereldbollen en schoolboeken naar de zolder gebracht en nu hoefde alleen Mercy's dierbare schoolbord nog te worden verhuisd.

Ze had zich bij het onvermijdelijke neergelegd en meneer Basu gevraagd het schoolbord voor haar naar beneden te halen, maar de knecht stond haar met zijn knokkels tegen zijn mond gedrukt aan te kijken. De onzekerheid was van zijn goudbruine gezicht af te lezen en hij keek haar verontschuldigend aan.

'Als het breekt, dan breekt het,' zei Mercy, nonchalanter dan ze zich voelde. Ze herinnerde zichzelf eraan dat ze geen schooljuffrouw meer was, maar hoe rationeel ze ook was, toch wilde ze graag dat het bord intact bleef. Voor alle zekerheid.

Ze dacht aan haar vaders troostende woorden. *'Ik weet dat je je*

school zult missen. Maar wie weet kun je in de toekomst George' kinderen helpen onderwijzen.' Maar aangezien George pas getrouwd was, zou het nog wel een paar jaar duren voordat ze een nichtje of neefje had aan wie ze les kon geven.

Terwijl ze met z'n tweeën peinzend bij het ingelijste schoolbord stonden, werd er op de voordeur geklopt. Meneer Basu haastte zich om open te doen, blij dat hij een excuus had om het werkje uit te stellen.

Even later stak haar tante haar hoofd om de hoek van het klaslokaal. 'Mercy? Meneer Kingsley is er.'

'O? Ik wist niet dat we hem verwachtten.'

'Ik zei toevallig tegen hem dat je niet goed wist hoe je het schoolbord in één stuk moest verhuizen en hij bood aan om te helpen.'

'Tante Matty, we hebben al te veel van meneer Kingsley gevraagd. Hij –'

Voordat Mercy haar bezwaar kon afmaken, opende haar tante de deur verder en daar stond de lange Joseph Kingsley, met zijn hoed in de hand. Zijn blonde haar was nog nat van het baden.

'Goedemorgen, juffrouw Grove.'

Mercy bracht haar hand naar haar keel. Kon hij haar hart daar zien kloppen? Ze voelde aan de halsdoek die ze in haar halslijn had gestopt. 'Meneer Kingsley. Dank voor uw komst, maar hebben ze u niet nodig in het Fairmont?'

Hij haalde zijn brede schouders op. 'Ach, mijn broers redden het wel zonder mij voor één ochtend. Bovendien ligt het werk bijna stil nu meneer Drake zoveel weg is.'

Meneer Drake had Alice mee naar huis genomen om haar aan zijn ouders voor te stellen. Mercy had hen nog niet gezien sinds hun terugkeer. Ze miste het lieve kind erg.

Tante Matilda trok zich met twinkelende ogen terug. 'Nu meneer Kingsley er is, zullen meneer Basu en ik gaan kijken of mevrouw Timmons hulp nodig heeft in de keuken.'

Niet erg subtiel, dacht Mercy. Haar wangen werden warm van verlegenheid.

Toen de deur achter hen dicht zat, stapte meneer Kingsley naar voren. ‘U bent na de feestdagen op reis gegaan, begreep ik. Ik ben een keer langsgelopen en trof alleen meneer Basu aan.’

Was meneer Kingsley op bezoek geweest? Mercy had hem sindsdien een paar keer gezien en hij had er nooit iets over gezegd, maar toen was zijn neef erbij geweest. ‘Jammer dat ik u heb misgelopen. Had u... iets nodig?’

‘Niets in het bijzonder. Ik kwam even kijken hoe het met u ging en of u een fijne Kerst had gehad.’

‘Wat aardig van u. Tante Matilda en ik zijn een tijdje bij mijn ouders in Londen geweest en toen zijn we met z’n allen naar het noorden gereisd om aanwezig te zijn bij de bruiloft van mijn broer.’

‘Bent u *alleen* met uw ouders en tante op reis geweest?’ vroeg hij.

‘Ja. Waarom?’

Hij sloeg zijn ogen neer en draaide zijn hoed in het rond. ‘Ik herinner me dat u van plan was uw huwelijkskandidaat met Kerst antwoord te geven.’

Weer vloog het bloed haar naar de wangen van verlegenheid. Waarom had ze die arme meneer Kingsley met al haar narigheid belast?

‘Dat heb ik inderdaad gedaan.’

‘En mag ik vragen wat uw antwoord was?’

Ze gebaarde om zich heen door de lege ruimte. ‘Dat lijkt me duidelijk, nu we mijn schoollokaal aan het ontruimen zijn om ruimte te maken voor de nieuwe heer en mevrouw des huizes.’

Hij kromp in elkaar en Mercy had meteen spijt van haar scherpe toon.

‘Vergeef me,’ zei ze. ‘Ik weet dat bitterheid me niet staat. Ik dacht dat ik de situatie geaccepteerd had, maar kennelijk niet.’

‘Ik begrijp het. Het was niet mijn bedoeling om vrijpostig te zijn. De professor zal erg teleurgesteld zijn geweest.’

‘Ik weet het niet. Hij schreef terug dat hij zijn pensioen nog een termijn had uitgesteld. U zult het wel dom van me vinden

dat ik hem heb afgewezen. Dat vinden mijn ouders in elk geval wel.'

'Of het verstandig is of niet kan ik niet zeggen. Het spijt me niet het te horen, het verrast me alleen. Uw moeder beschreef hem als geknipt voor u. Geschoold, belezen, een Oxford-docent. Er zijn er niet veel in dit dorp met zulke kwalificaties.'

Ze sloeg haar ogen neer. 'Ik ben niet zo veeleisend, dat verze-ker ik u.'

'Dat moet u wel zijn. U verdient het beste, juffrouw Grove.'

Mercy was onthutst door zijn ernstige toon. Solliciteerde hij naar de positie? Maar toen ze de moed vond om hem in het ge-zicht te zien, wendde hij vlug zijn blik af.

Mercy slikte. 'En u, meneer Kingsley?'

'Ik? Ik zou me nooit aanmatigen om te denken dat ik geschikt was, ongeschoold als ik –'

'Ik bedoelde, hebt u een prettige Kerst gehad?'

'O.' Een blos kroop omhoog in zijn bleke hals. 'Ik... ja. Ik heb de Kerst doorgebracht met mijn ouders en broers, en driekonin-genavond met... in Basingstoke.'

'Basingstoke? Bij de familie van uw vrouw?'

Hij keek verrast op.

Ze haastte zich om een verklaring te geven. 'U vertelde dat u daar uw vrouw had ontmoet.' En, herinnerde Mercy zich, waar ze slechts een jaar na hun trouwen tijdens haar bevalling was gestorven, en hun kind met haar.

Hij wreef over zijn nek. 'Ja.' Hij wendde zich abrupt naar het schoolbord aan de muur. 'Laten we maar eens zien hoe we dat naar beneden gaan halen.'

Mercy zag zijn ongemak en betreurde het dat ze over zijn vrouw was begonnen.

Hij liep naar het schoolbord en streek met zijn vingers over de lijst. 'Ik zal mijn best doen, maar leesteen is teer. Er is een grote kans dat het barst.'

'Dat begrijp ik. Ik vertrouw u. Als iemand het kan, bent u het.'

'Ik zal proberen dat waar te maken, maar ik heb niet veel er-

varing met leisteen. Ik heb hulp nodig om het te laten zakken als ik de lijst begin los te wrikken van de muur. Misschien meneer Basu?’

‘Ja. Ik zal hem vragen boven te komen.’

Meneer Basu volgde Mercy met tegenzin naar boven naar het schoollokaal, zachtjes trippelend op zijn puntige leren muilen. Hij ging aan de andere kant van het bord staan om instructies af te wachten. Nieuwsgierig keken zijn intelligente donkere ogen scherp van meneer Kingsley naar haar en terug.

Meneer Kingsley haalde een breekijzer uit zijn gereedschapskist. Toen keken beide mannen haar weer aan.

‘Weet u het zeker?’ vroeg meneer Kingsley.

Die twee simpele woorden betekenden zoveel meer.

Ze deed het af met een knik omdat ze haar stem niet vertrouwde.

Meneer Kingsley hield haar blik een ogenblik langer vast en knikte toen naar meneer Basu.

‘Houd die kant stevig vast terwijl ik deze rand loswrik.’

De twee mannen werkten in stilte en overlegden met blikken en kleine gebaren.

Meneer Kingsley wrikte langzaam en zorgvuldig. Mercy hield haar adem in. Toen hij de laatste hoek losmaakte, klonk een akelige tik en aan een kant verscheen een puntige scheur.

‘Verdraaid,’ mompelde hij.

Meneer Basu mompelde iets in zijn moedertaal.

Mercy sloeg haar hand voor haar mond. Ze voelde de barst recht door haar hart lopen.

Meneer Kingsley keek haar over zijn schouder beteuterd aan. ‘Het spijt me, juffrouw Grove.’

‘Het is uw schuld niet. Bovendien heb ik er geen plannen meer mee.’

Voorzichtig trok hij het losse stuk weg en de mannen tilden de lijst op. ‘Waar zullen we het neerzetten?’

‘Voorlopig maar op zolder.’ *Bij de rest van mijn hoop en dromen.* Mercy bedacht dat God geen gemak en geluk in dit leven be-

loofde. Maar Hij beloofde wel vrede en vreugde, en ze was vastbesloten die allebei vast te houden.

De volgende ochtend werkten Mercy en Matilda met het personeel samen aan een vroege voorjaars schoonmaak om Ivy Cottage klaar te maken voor de nieuwe bewoners. Er was enorm veel te doen en ze waren maar met weinig.

Becky Morris bood aan de muren van het voormalige schoollokaal te verven, die verschoten bleken nu het grote schoolbord was weggehaald. Om meneer Basu niet de ramen aan de buitenkant te laten lappen – hij was de jongste niet meer – leende Mercy een hoge ladder van Becky en nam een van de jongens van Mullins aan om het werk te doen. De flinke jongen, die altijd op zoek was naar extra werk, hielp meneer Basu ook de oude slaapkamermeubels van haar grootouders naar beneden te halen die de afgelopen tien jaar op zolder hadden gestaan.

Om na al die extra uitgaven te bezuinigen op het huishoudbudget gebruikten ze eenvoudige maaltijden met weinig vlees, terwijl ze plannen maakten voor een luxueuzer diner om George en Helena thuis te verwelkomen. Op voorstel van haar moeder hadden ze een keukenmeid in dienst genomen om mevrouw Timmons te assisteren. Haar vader had toegezegd hun toelage dienovereenkomstig te verhogen, maar dat was nog niet gebeurd. Mercy hoopte dat hij het gauw deed, vooral nu ze geen inkomsten meer had van de school en de eindjes aan elkaar moest zien te knopen.

Ze werkten gestaag door tot de terugkeer van haar broer. Het pasgetrouwde stel zou om vier uur arriveren. Tegen half vier stond mevrouw Timmons zwetend en met een rood hoofd van inspanning over het hete fornuis gebogen en de nieuwe keukenmeid, Kitty McFarland, leek elk moment in tranen uit te kunnen barsten. Agnes Woodbead rende heen en weer tussen de keuken en de eetkamer, dekte met het mooiste porselein en

tafelzilver, en schikte bloemen uit de kas van mevrouw Bushby op tafel.

Mercy en Matilda scharrelden ook rond, trokken hier en daar iets recht en legden de laatste hand aan de in oude glorie herstelde ouderslaapkamer. Mercy zette een vaas met kasbloemen op het nachtkastje, controleerde of de fris gewassen handdoeken netjes opgevouwen op de wastafel lagen en streek het kanten kleed, gekocht bij de dames Cook, glad op de toilettafel.

Spoedig was de kamer fris en netjes, maar een blik in de spiegel in het voorbijgaan vertelde Mercy dat *zij* dat niet waren.

‘Tante Matty, doe uw schort af. Ze kunnen er ieder ogenblik zijn.’

Matilda deed het en nam Mercy op. ‘En jij moet een andere jurk aantrekken en je haar kammen, kind.’

‘Misschien kunnen we ons allebei beter verkleden.’

Matilda stemde toe en aan haar krampachtige knik en verstrooide blik zag Mercy dat haar tante net zo zenuwachtig was voor de nieuwkomers als zij.

De twee vrouwen trokken zich terug in hun kamer en hielpen elkaar in een jurk die geschikter was om gasten te ontvangen. Vlug borstelde Mercy haar haar, stak het opnieuw op en keerde zich naar haar tante om goedkeuring. ‘Goed?’

‘Heel aardig, kind. En ik?’

Mercy keek naar het magere, rood aangelopen gezicht, de ouderwetse lichtgele jurk en de piekerige grijze krullen. Ze haalde een verdwaald spinnenweb uit haar tantes haar en streek een rechtopstaande pluim glad. ‘Perfect. Denk erom, we moeten ons netjes gedragen. Nu zijn wij de visite.’

Matilda knikte. ‘Ik zal het proberen.’

Toen het huurrijtuig arriveerde, wachtten Mercy en haar tante in de vestibule terwijl meneer Basu de deur opende. Hij zag er netter uit dan anders in een fris gestreken, felgekleurd jasje op zijn traditionele losse broek. Zijn zwarte haar was zoals altijd bedekt met een zacht katoenen kapje.

Door het raam zagen ze hoe een stalknecht van het rijtuig

sprong om het trapje neer te laten en de deur open te doen. Toen liep hij naar de bagageruimte om hutkoffers en valiezen los te maken en aan meneer Basu te overhandigen.

Mercy's lange broer stapte als eerste uit. Beneden stak hij zijn hand uit om zijn bevallige echtgenote te helpen. Helena zag er koninklijk uit in een donkerrood met gouden reisjurk en met een modieuze hoed op. Ze keek naar Ivy Cottage op en als Mercy zich niet vergiste, was ze niet bijzonder onder de indruk van wat ze zag.

Mercy's maag kneep samen en in stilte vroeg ze God hen te helpen de eerste ontmoeting goed te laten verlopen. Ze hoopte dat Helena de bedienden van Ivy Cottage zou goedkeuren, die zich ongerust maakten over hun baan als ze hun nieuwe mevrouw niet behaagden. Toen stapte een tweede vrouw uit, met donker haar en gekleed in dienstbaar zwart, met een stapel hoedendozen in de hand. Helena's kamenierster, vermoedde Mercy. Ze hoopte dat Agnes eraan gedacht had de kamer naast de hare ook in orde te maken.

Mercy's hart bonsde. *Dwaas mens, het is je broer maar met zijn vrouw.* Er was niets om bang voor te zijn. Naast haar klemde tante Matty haar hand vast.

Mercy stak haar hand uit om de deur te openen, maar Matilda liet haar hand niet los en knikte Agnes – in haar mooiste jurk en fris gewassen schort – toe om open te doen. Haar tante had natuurlijk gelijk. De eerste indruk was belangrijk. Een vrouw als de vroegere Helena Maddox verwachtte dat een bediende de deur opende. Ze gaf ongetwijfeld de voorkeur aan een lange huis-knecht in livrei, maar de kleine Agnes Woodbead of de stille meneer Basu moesten maar volstaan. Althans voorlopig. Mercy was benieuwd of, en wanneer, Helena veranderingen zou invoeren. Het was nu aan haar om de huishouding te leiden zoals het haar behaagde.

Toen ze de vestibule betraden, strekte George zijn armen uit. Een charmante glimlach vormde kuiltjes in zijn wangen. 'Nou, daar zijn we dan.'

‘Welkom thuis, George.’ Tante Matty glimlachte terug.

George kuste zijn tante en Mercy op de wang en wendde zich tot zijn vrouw. ‘Ik neem aan dat jullie mijn lieve vrouw nog kennen?’

Helena zei koel: ‘Natuurlijk kennen ze mij, George. We hebben elkaar bij de bruiloft ontmoet. En ik heb een naam, hoor.’

‘Inderdaad, Helena. Al geef ik de voorkeur aan *mevrouw Grove*.’ Hij knipoogde naar zijn vrouw, maar ze sloeg geen acht op zijn plagerij.

‘Fijn om je weer te zien, Helena,’ zei tante Matty.

‘Ja, welkom op Ivy Cottage,’ voegde Mercy eraan toe. Meneer Basu was nog steeds bezig de bagage door de zijdeur naar binnen te dragen en ze zei: ‘Hier, laat Agnes je spullen aannemen.’

Helena liet haar blik over Agnes’ onaantrekkelijke gestalte dwalen en er verscheen een rimpeltje tussen haar wenkbrauwen. Mercy nam zich voor niet bevooroordeeld te zijn wat haar nieuwe schoonzus betreft. Dat Helena van rijke afkomst was, wilde niet zeggen dat ze kritisch was of moeilijk te behagen. Dat hoopte ze tenminste.

Mercy lachte Helena toe. ‘Het diner is bijna klaar en ik stel me voor dat je je eerst wilt oprispen?’

‘Het diner... zo vroeg? O, ja, we zijn nu in landelijk Wiltshire, met zijn charmante landelijke manieren. Wij zijn gewend later te dineren. Ik heb tijd nodig om te rusten en me te verkleeden.’

Mercy’s glimlach verflauwde, ze dacht aan mevrouw Timmons’ slopende inspanningen om een verfijnde maaltijd te bereiden en om alles op het juiste moment klaar te hebben.

Helena richtte zich tot Agnes. ‘En een warm bad, alsjeblieft.’

Een warm bad... nu? Nu iedere centimeter van het fornuis in beslag werd genomen door kookpannen en sudderende sauspannen en ze toch al zo weinig personeel ter beschikking hadden?

George keek van de een naar de ander en zei: ‘Schat, zou je bad niet kunnen wachten? Ik ruik het eten al en het water loopt me in de mond. Het is veel te lang geleden dat ik mevrouw Timmons’ kookkunst heb geproefd. Kom, schat. In de toekomst

kunnen we andere etenstijden aanhouden, maar als alles nu klaar is...'

Mercy's hart werd warm voor haar broer, die op dat moment minder een vreemde leek dan op de bruiloft en meer de broer die ze zich herinnerde.

De ogen van zijn vrouw werden ijzig blauw. 'Ja, stel je voor dat jij een maaltijd moest overslaan, schat. Als het bad moet wachten, dan moet het maar. Maar ik heb minstens een uur nodig om te rusten en me te kleden.' Ze klopte op George' vest en keek Mercy aan. 'Het huwelijksleven doet je broer goed, zoals je ziet, juffrouw Grove. Hij is minstens zes kilo aangekomen sinds onze verloving. Op onze huwelijksreis heeft hij zich door alle steden heen gegeten.'

Er verscheen een ongemakkelijke glimlach op het knappe gezicht van haar broer. 'En waarom niet? Wat een verrukkelijke gelegenheid om de keuken van verschillende streken te proeven.'

'Heerlijk,' beaamde Matilda. 'We verheugen ons erop alles te horen over jullie reizen.'

Terwijl de nieuwkomers naar boven gingen om te rusten en zich te verkleeden, snelde Mercy naar de keuken om mevrouw Timmons te vragen de maaltijd op te schorten. Mevrouw Timmons mopperde en zei dat het niet half zo lekker zou smaken als het een uur warm moest worden gehouden. Ze voorspelde dat de nieuwe mevrouw haar de laan uit zou sturen als ze ingezakte Yorkshire pudding, opgewarmd vlees en gestolde sauzen opdiende.

'Ze zal het wel begrijpen,' zei Mercy om haar gerust te stellen. 'Zij was tenslotte degene die later wilde eten.'

Mercy hoopte tenminste maar dat ze het zou begrijpen. Kitty en Agnes waren nog jong en konden vast wel nieuw werk vinden, maar als Helena Zelda Timmons of meneer Basu ontsloeg, zou het moeilijk voor hen zijn om een nieuwe betrekking te vinden. Mevrouw Timmons vanwege haar leeftijd en meneer Basu omdat hij een buitenlander was in een land dat niet altijd gastvrij was voor mensen met een donkere huid. Beiden waren

betrouwbaar en hardwerkend. Ze hoopte dat Helena daar ook zo over zou gaan denken.

Een uur later betrad Mercy als eerste de eetkamer en keek toe hoe haar schoonzus de trap afdaalde in een helderblauwe japon met een hoge kanten kraag. De tengere vrouw bezat een lichte huid en delicate, aristocratische trekken. Haar mondje was samengeknepen van koele hooghartigheid, maar ze was waarschijnlijk een engelachtig kind geweest met een stralenkrans van blonde krullen. Nu droeg Helena haar haar in een sierlijke stijl, met vlechten van oor tot oor en strak vastgezette krullen die haar voorhoofd omzoomden als gordijnkwastjes.

Mercy voelde zich groot, onbeholpen en slecht gekleed in haar aanwezigheid, vooral nu Helena's blik over haar onelegante gestalte dwaalde met stille afkeuring en medelijden.

Toen iedereen aanwezig was en zijn plaats had ingenomen, overzag Helena de tafel waarop een soepterrine en een visgerecht stonden. Er zouden zeker nog meer gerechten volgen. Na twee weken karige maaltijden rammelde Mercy's maag van verwachting.

Helena zei: 'Wat een feestmaal. Eten jullie tweeën altijd zoveel?'

'Nee, maar we wilden jullie de eerste dag een speciale maaltijd serveren.'

'Aha.'

Mercy voegde eraan toe: 'Mevrouw Timmons is al jaren bij ons. En kortgeleden hebben we een nieuwe keukenmeid in dienst genomen, zoals moeder had voorgesteld.'

'Ik neem aan dat je vader de huishoudtoelage heeft verhoogd?'

Het verbaasde haar dat Helena dat onderwerp in gezelschap ter sprake bracht. 'Dat is hij wel van plan.'

'George, ik zal hem moeten schrijven. Ik wil niet dat mijn bruidsschat opgaat aan de slagersrekening.'

'Ja, schat. Onmiddellijk.'

Toen ze aan de volgende gang begonnen, begon Matilda over iets anders. 'Wat ga je doen, George, nu je terug bent in Engeland?'

Helena glimlachte. ‘We verwachten grote dingen. Het parlement, wellicht.’

‘Zo,’ mompelde Matilda twijfelachtig.

Helena prikte met haar vork in een slappe klont deeg. ‘Moet dit Yorkshire pudding voorstellen?’

‘Ja. Ter ere van jou bereid.’

Helena scheen niet onder de indruk te zijn en nog minder toen ze een lepel klonterige saus hief.

Mercy’s plezier in de genereuze maaltijd was verdwenen door de gespannen sfeer. Ook tante Matty at weinig, merkte ze.

Het zou stellig beter gaan als iedereen meer gewend was aan elkaar. Ze hadden de laatste maanden tenslotte veel veranderingen doorstaan en hopelijk zouden ze deze ook wel doorkomen. *Vrede en vreugde*, dacht Mercy. *Houd vast aan vrede en vreugde.*